

Ἄλλα δὲν συμβαίνει οὕτω καὶ εἰς τὴν λύσσαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκαστὴ πρᾶξις τούτων ἀγεί εἰς τὴν καταστροφὴν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ἐνῶ ὑμεῖς ;

— Ἄ ! Ἐγώ, ἀγαπῶ τὴν κίνησιν, καὶ δὲν ἐπηρεάζομαι ὑπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Αἱ ἐσπερίδες, διερχόμεναι ὑπὸ τὸ φῶς εἰρηνικῆς λυχνίας, δὲν παρέχουσι θέλητρα εἰς ἐμέ. Εὐρὸν εἰς Capri μικρὰν θαλαμῆγόν ἀτμήρη, ἣν ὁ κάτοχος αὐτῆς ἐκ Λιβόρνου ἤθελε νὰ ἐκποιήσῃ. Ἦτο λοιπὸν εὐκαιρία ἣν ὤφειλον νὰ μὴ ἀπολέσω. Τὴν ἡγόρασα καὶ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς κελεύθου κάμνω περιπάτους τινὰς κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς.

— Μόνος ;

— ὦ ! δὲν θὰ τὸ ἐπεθυμῆτε, στρατηγέ μου ! ἐπανάλαβε παιδρὸς ὁ δούξ. Ἡ μοναξιά, εἶναι πρᾶγμα ἐπίσης, ὅπερ οὐδὲν ἄλλως ἀγαπῶ ... Ὅχι. Εὐρὸν εἰς Γένουαν, ἑταιρίαν ὠραιότατων Ἀγγλίδων καὶ Ἀμερικανίδων.

— Τυχῶς, ὡς τὴν θαλαμῆγόν ;

Ὁ δούξ ἀνύψωσε τὸν πῖλον του, καί, σοβαρῶς :

— Συγχωρήσατέ μοι, ἀγαπητὲ κόμη, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ συντροφία ἐμοῦ ὡς νέου μεταξὺ τῶσαν κυριῶν ἀδικεῖ αὐτάς, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς... Προγευματίζομεν ὅλοι τὴν πρωΐαν ταύτην ἐντὸς τῆς θαλαμῆγού... Περιμένω αὐτάς μεταβάσας εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πύργου Borelli... Προσκαλῶ καὶ ὑμᾶς. Θὰ σὰς παρουσιάσω καὶ θέλετε διέλθῃ τὴν ἡμέραν εὐθύμως, διότι σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι παρ' ἡμῖν δὲν βλαστάνει τὸ δυσῶδες χόρτον τῆς μελαγχολίας.

— Μετὰ πλείστης ὅσης εὐχαριστήσεως, δέχομαι, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης· καὶ ποῦ ἔχετε συνέντευξιν μετὰ τῶν φίλων σας ;

— Ἐν τῷ λιμένι.

— Ἀγῶμεν λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα ! εἶπεν ὁ κόμης. Καί, στραφεὶς πρὸς τὸν δούκα,

— Θὰ ὑπάρχῃ ἀνθοπώλις τις ἐν τῇ πολει ταύτῃ ;

— Μάλιστα μετὰ δύο βήματα, εἰς τὴν γωνίαν τῆς Canebière. Ἄ ! κόμη, τέλος πάντων εἰσθε ὁ τελευταῖος γάλλος ἱππότης ! Δὲν ἀνέχεσθε τὴν ιδέαν νὰ παρουσιασθῆτε ἐνώπιον γυναικῶν μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Παλαιὰ παράδοσις... Καὶ ὁ πατήρ μου ἦτο οὕτω... Οἱ καλοὶ οὗτοι τρόποι ἀπόλλυνται.

Ἦκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν κόμητα εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον, εἶτα, περάσας τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Σεβεράκ, ὥσπερ ἐπανεύρισκεν ἐν αὐτῷ φίλον εἰκοσι ἐτῶν,

— Καὶ ὑμεῖς, λοχαγέ, μήπως δίδετε ἐπίσης ἀνθὲς εἰς τὰς γυναῖκας ; Δὲν πιστεύω, αἰ ! Πληρόνετε διὰ τῶν εἰκοσι ἐτῶν σας καὶ τῆς ὥραιας φυσιογνωμίας σας. Καὶ ἔχετε μέγα δίκαιον. Πιστεύω, ἀγαπητέ, ὅτι ὁμιλεῖτε ἀγγλικά ;

— Μετρίως, κύριε δούξ, εἶπεν ὁ Σεβεράκ ἡσύχως.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον, διότι οὐδὲν εἶναι τόσφ ἀνοίκειον, ὅσφ ν' ἀκούη τις γυναῖκας νὰ διαλέγονται ἐπὶ ὥρας γλῶσσαν, ἣν δὲν ἐννοεῖ. Φαίνεται πάντοτε ὅτι εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς διαλέξεως, καὶ ὅτι χλευάζεται ὑφ' ὑμῶν... Τοῦλάχιστον, ὁμιλῶ δι' ἐμέ, προσέθηκεν ὁ δούξ χαριέντως, διότι δὲν εἴσθαι ἐξ ἐκείνων, οὐς δύναται τις, ἀνευ λόγου, νὰ χλευάσῃ.

Εἶτα, ζωηρῶς, προχωρήσας ὀλίγον,

— Ἄ ! ἰδοὺ ἀκριβῶς ὅλη ἡ ὁμάς. Πόσον εἶναι ἀκριβεῖς εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Ὁχημα, ἐξευγμένον ὑπὸ δύο εὐρώστων ἱππῶν, ἤρχετο καλπαζόν. Ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν θέσεων αὐτοῦ, αἱ γυναῖκες, ἐν ἀπερίττῳ κομψώσει, προϋφύλαττοντο ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου διὰ τῶν εὐρέων ἐρυθρῶν καὶ κυανῶν ἀλεξηλίων των. Πολύμαλλον κυνάριον, ἀργυροῦν περιδέραιον εἰς τὸν λαιμὸν φέρον, ἐκάθητο παρὰ τὸν ἡνίοχον.

Οἱ κωδωνίσκοι τῶν ἱππῶν ἤχουν, ἡ μᾶστιξ ἐπλατάγει, καὶ καγγασμοὶ χαρᾶς ὑπεδέχοντο τὸν δούκα, ὅστις, ραθύμως ἐπὶ τῆς ράβδου του στηριζόμενος, ἀνέμενεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ κόμης, ἔχων ῥόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην, προῦχώρησεν ἤδη παρὰ τὴν ἀναβάθραν τοῦ ὀχήματος, τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὰς κυρίας, ὅπως τὰς βοηθήσῃ νὰ καταβῶσι, καί, δι' ἐμπείρου χειρὸς καταβιβάζων χαμηλότερον τὰς κεκολπωμένας ἐσθῆτας, ἀποκαλυπτούσας τὰς λεπτὰς κνήμας.

— Αἰ ! καλημέρα ἐξάδελφε, ἀνέκραξε ξανθὸς τις κύριος, πηδῶν ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ στρατηγοῦ ζωηρῶς.

— Πόσον εἶμαι ἀφηρημένος ! στρατηγέ, εἶπεν ὁ δούξ, πράγματι ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἴπω ὅτι ὁ Πομπερὰν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν τράπεζάν μας, ὥστε, βλέπετε, ὅτι εἴμεθα ὡς ἐν οἰκογενείᾳ. Διαβόλε ! αὐτὸ ἴσως δὲν θὰ σὰς προξενήσῃ πολλὴν εὐχαρίστησιν...

— Τούναντίον, ἀγάπῳ πολὺ τὸν Ἐκτορά, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης ἀπευθύνων μειδίαμα εἰς τὸν ξανθὸν κύριον. Καὶ εἶσαι μόνος ἐδῶ ; ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ σύζυγός σου ;

Καὶ ἤδη ὁ στρατηγὸς συνωφρυνόθη ἐλαφρῶς, ὅτε μετὰ γέλωτος καὶ στρογγύλην γυνὴ κομποῦ, καίτοι μικροῦ, ἀναστήματος ἡμφιεσμένη ἐσθῆτα ἐκ βατίστας διὰ τριχάπτων περικόσμητον, καὶ χειρόκτια σουηδικὰ καλύπτοντα τὰ περικάρπια τῆς,

κατῆλθε πηδηκτιῶσα, πάλλουσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἀνθήλιόν της. διὰ δὲ τῆς ἐτέρας κρατοῦσα χρυσοῦν φακὸν δι' οὗ ἔδρυνε τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος.

— Πῶς, στρατηγέ ! Ὁ Ἐκτωρ ἀνευ τῆς συζύγου του ; τοῦτο εἶνε πρωτοφανές. Οἱ τρόποι οὗτοι εἶναι ἀσπαστοὶ μόνον εἰς τὸν ἀγαπητὸν δούκα...

— Ἄ ! τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ δούξ οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσφ ἐλεύθερος ὅσφ ἀφ' οὗ συνεζεύχθη, εἶπε γελῶν ὁ Πομπερὰν... Ἄλλα δὲν ἀνήκω εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν, ἐγώ, στρατηγέ· καὶ διὰ νὰ εἴπω ὅλα, παριστῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας τὸν τελευταῖον πιστὸν σύζυγον... δηλαδή ἀντικείμενόν τι ἀπολεσθὲν, περὶ οὗ θὰ γείνη λόγος εἰς τοὺς μέλλοντας χρόνους, ὡς περὶ περιεργωτάτου φαινομένου.

— Ἄ ! εἶναι ἀληθές, ἐξάδελφε, ὅτι με ἀγαπᾷ, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ νέα κυρία Πομπερὰν...

— Καὶ μοὶ ἀποδίδει τὴν ἀγάπην ἡ σύζυγός μου, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ παιδρῶς.

Πάντη ἀφροντιστῶν περὶ τῶν διαβαστῶν ὁ ξανθὸς κύριος περιεπτύξατο τὴν σύζυγόν του καὶ ἡσπάσατο αὐτήν. Εἶτα τερετίζων ἄσμά τι καὶ δούς τὸν βραχίονα εἰς τὴν πεφιλημένην του, ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν ἀποβάθραν ἀγούσαν. Ὁ στρατηγός, φαιδρυνθεὶς ἐκ τῆς δόσεως ταύτης τοῦ οἴστρου καὶ τῆς εἰλικρινοῦς διαχύσεως τῶν αἰσθημάτων τοῦ ζεύγους τούτου, ἠκολούθει αὐτοῖς διὰ τοῦ βλέμματος, μειδιών, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ δονκὸς ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

— Περιλημένε μοι κόμη, ἐπιτρέψατε νὰ παρουσιάσω ὑμᾶς εἰς τὰς ἐρασιμίας ὁμοτραπέζους μου... Ἡ μὲν Σάρρα, ὁ στρατηγὸς κόμης· Καναλέ.

Ὁ κόμης εἶχε στραφῇ. Ἐμεινεν ἀκίνητος, ἄφωνος, καταπλαγεὶς ἐκ τῆς ἐξαισίας καλλονῆς τῆς νεάνιδος, ἥτις ἐδεξιούτο αὐτὸν μειδιδῶσα. Πρόσωπον φωτιζόμενον ὑπ' ὀφθαλμῶν φαειοκυάνων μὲ μέλανας καὶ ἀνεστραμμένας βλεφαρίδας, μέτωπον καθαρῶς τεμνόμενον ὑπὸ καστανοχρῶν βλεφάρων, λεπτῶς ἐσχεδιασμένων, ὡς ὑπὸ ἐλαφροῦ χρωστήρος, καὶ ἐστεμμένον ὑπὸ θαυμασίας ξανθοχρῶς κόμης, μικρὰν καὶ λεπτοφυῆ, μὲ πάλλοντας ῥῶθνας, στόμα ἐρυθρὸν ὡς αἷμα, μὲ ὀδόντας μαργαριτωδείς, εὐκαμπτον καὶ κομψότατον λαιμόν, λευκότερον τῆς στυλβούσης τραχηλίδος τῆς περιβαλλούσης αὐτόν, ὦμους πλατεῖς καὶ ἀνάστημ· Καρυάτιδος, ἰδοὺ τί ὁ στρατηγὸς ἔσχε καιρὸν νὰ θαυμάσῃ. Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἔμεινεν ἀπολελιθωμένος, ὡς ἐν ἐκστάσει. Ἡ καρδιά του, πλημμυρηθεῖσα αἰφνης ὑπὸ κύματος αἵματος βικίως διωχθέντος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν νὰ πάλλῃ. Νέφος διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ δὲν εἶδε πλέον ἢ διὰ μέσου ἐλαφροῦς ομίχλης τὴν θελξικάρδιον εἰκόνα ἥτις ἐξηκολούθει νὰ τῷ μειδιᾷ. Ἀπειροὶ συγκεχυμένοι ἰδεῖαι συνεκρούοντο ἐν τῷ ἔγκεφαλῷ του. Ἠσθάνθη, πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του, τὸ αἶσθημα τῆς φυσικῆς παρὰ κινήσεως του. Κατηράσθη τὸ γῆράς του.

Καί, ὡς ὁ δόκτωρ Φάουστ πρὸ τῆς ἀκτινοβόλου καλλονῆς τῆς Μαργαρίτας ἐπικληθείσης ὑπὸ τοῦ πειρατηρίου πνεύματος ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἔτοιμον νὰ πωλήσῃ τὴν ψυχὴν του πρὸς ἀνάκτῃσιν νεότητος. Διελογίσθη ὅτι ἡ ἀξιολάτρευτος νεανίς θὰ ἔχῃ ἐπιδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου του, καὶ ἐδειλίασε. Ἐν τούτοις, αἰσθανόμενος ἀορίστως ὅτι ἡ στάσις του ἀπέβαινεν ἀνεξήγητος, ἀνέλαβέ πως δύναμιν, καὶ, ὑποκλιθεὶς πρὸ τῆς μίς Σάρρας, ἐτραύλισε λόγους τινάς, ὧν ἡ ἀπροσδόκητος ἀδεξιότης ἦτο κολακευτικώτερα, δι' ἐκείνην, ἥτις ἦτο πρόξενος τούτου, ἢ αἱ μᾶλλον ἐπιτήδειοι φιλοφρονήσεις.

Ἡ νεανίς ὠρεξε χαριέντως μικρὰν λεπτῶς κεχειριδωμένην χεῖρα, ἣν ὁ κόμης ἔλαβε μηχανικῶς, καί, στραφεῖσα πρὸς τινα γρατῶν κυρίαν, ὑψηλὴν, λιπόσαρκον, καὶ φλυκτενῶδη, φέρονσαν ἐσθῆτα ἐν εἰδει χλαίνης, ἀνέκραξε :

— Στρατηγέ, ἡ ἐξαίρετος φίλη μου κ. Στέβαρτ.

Ὁ κόμης ἀνέκτισε παραχρῆμα τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του εὐρεθεὶς ἀπέναντι τοιαύτης τεραστίας δυσειδίας. Ἐστράφη μετὰ ταχύτητος, καί, τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὥραιας Σάρρας προσηλώσας, ἤκουσε, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνηται, τοῦ δουκὸς ἀριθμοῦντος τοὺς ὑπολοίπους συνδαιτυμόνας εἰς τὸ ἄριστον. Διὰ τὸν στρατηγόν, ἐν Μασσαλίᾳ, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, εἰς ἀπασαν τὴν ὑδρόγειον, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο ἢ ἡ ὥραία Ἀγγλίς. Ἐγένετο καταπόρφυρος, καὶ σπεύδων, ὡς ἔφηβος, ἐπεφορτίσθη δι' ἐνὸς Σκωτικοῦ μανδύου, ἐνὸς μικροῦ σάκκου καὶ ἐνὸς τηλεσκοπίου. Τοῦ Σεβεράκ δραμόντος ὅπως τὸν βοηθήσῃ, ἀπεποιήθη φανταζόμενος ὅτι ὁ νέος ἀνακουφίζων αὐτὸν τοῦ φορτίου του ὑπέκλεπτε μερίδα τινὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἐρασμίας κόρης.

Ἐν τσοσούτῳ ὁ δούξ Βλινὺ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἅπαντες κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένος, ἐνθα δύο λέμβοι, ὧν αἱ πρῶραι ἦσαν μεσταὶ ἀνθέων σταλέντων ὑπὸ τοῦ κόμητος, ὤφειλον νὰ παραλάβωσι τοὺς συγκεκλημένους τοῦ δουκὸς. Ὁ γέρων ἔλαβε δέσμην ἐκ ρόδων, καὶ εὐγενῶς προσήνεγκεν αὐτὴν τῇ Σάρρᾳ. Αὕτη, μειδιῶσα, ἀπέσπασε κάλυκα ἡμιανεφγμένον, προσήρμοσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ δι' ἁμελοῦς τινος κινήσεως ἀφῆκε τὴν ἀνθοδέσμην νὰ πέσῃ ἐν τῇ λέμβῳ, πρὸ τῶν ποδῶν της. Ὁ κόμης μετ' εὐθυκινήσας ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρανίου τοῦ ἀπέναντι τῆς νεανίδος, ἐγγύτατα τῶν τόσον ὑπερηφάνως ἐγκαταλειφθέντων ρόδων.

— Εἴμεθα ἔτοιμοι ; ἠρώτησεν ὁ δούξ, καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς κωπηλάτας. Ἐμπρός, εἶπε.

Αἱ λέμβοι διέσχισαν τὰ τεθολωμένα κύματα τοῦ λιμένος καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πλοῖον, ὅπερ ὕψου τὴν λεπτὴν αὐτοῦ τρόπιδα μετὰ τῶν σημαιστολιστῶν ἰστῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατακύανος, ὁ ἥλιος ἔχει χρυσαῖς

ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ἀκτινοβολούσης θαλάσσης. Ἰσχυρὰ καὶ ὑγιεῖς ὁσμή πισσασφάλτου ἐμίγνυτο μετὰ τῆς ἀλμυρᾶς τῶν κυμάτων. Ἦτο πρῶτα ἐξ ἐκείνων τῶν θελκτικῶν τοιούτων ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἐκείνο κλίμα, ὅποτε τὸ ἄσμα αὐθορμήτως ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλη καὶ αἰσθάνεται τις ἐαυτὸν εὐτυχῇ ὅτι ζῇ. Ὁ κόμης, ὑποκείμενος εἰς πάσας ταύτας τὰς ἐντυπώσεις, εὐρισκόμενος ἐν θυμῷ μεθῇ, ἔμενε σιωπηλός, θεωρῶν τὴν Σάρραν.

Ὁ Βλινὺ, καθήμενος παρὰ τὸν Ἐκτορα δὲ Πομπεράν, εἶχεν ἀκολουθήσῃ μετὰ περιεργείας τὰς ταχέας φάσεις τῆς γοητείας τοῦ κόμητος. Σκωπτικὸν μειδίαμα διήλθε τῶν χειλέων του, καί, ὠθῶν τὸν σύντροφόν του διὰ τοῦ ἀγκῶνος,

— Πρέπει νὰ εἶναι ἐκ πολὺ ξηροῦ ξύλου κατεσκευασμένος ὁ στρατηγός, εἶπεν ἡμιφώνως· εἶδετε πῶς ἤναψε διὰ τοῦ πρώτου βλέμματός τῆς ὥραιας ;

— Ὡ ! ἡξέυρετε, ὅλοι εἶναι σήμερον τοιοῦτοι, αὐτοὶ οἱ ἐξηκοντούταις, ἀπεκρίνατο ὁ Ἐκτωρ· εἶναι ἡ ἰσχυρὰ γενεά, ἥτις προηγῆθη ἡμῶν, οἱ τελευταῖοι τρουβαδούροι ! Τὰ πάντα διὰ τὰς κυρίας, τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀξίωμα των ... Ἀλλὰ σταματῶσιν ἕως ἐκεῖ ... Συνομιλοῦσιν, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ νομίζουσιν ὅτι μόνον αὐτοὶ εἶναι, οἵτινες ἡξέυρουσι νὰ πράττωσι τοῦτο.

— Ἡ Σάρρα ὅμως εἶναι ὠραιότατη ! ἐτονθόρυσεν ὁ δούξ σείων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἐκτωρ ἐθεώρησε τὸν Βλινὺ μετὰ προσοχῆς. Ἀντηλλάγη ἐν μειδίαμα.

— Ἡξέυρετε, μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, προσέθηκεν ὁ Πομπεράν· δὲν εἰμαι κληρονόμος τοῦ κόμητος ... Ἀλλὰ τίς εἶναι πράγματι αὕτη ἡ Σάρρα ; Ἀπὸ ὅκτῳ ἤδη ἡμερῶν περιοδεύομεν μετ' αὐτῆς, προσφέρεσθε πρὸς αὐτὴν διὰ τῆς εὐγενεστέρας συμπεριφορᾶς, δι' ὅλης τῆς εἰς τὴν σεβαστὴν νεανίδα ὀφειλομένης ὑπολήψεως. Βλέπω αὐτὴν συνοδευομένην ὑπὸ εἰδους τινὸς δράκοντος ἔχοντος τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν ὡς πεπυρωμένον γαιάνθραξ, πάντα ταῦτα ἔχουσι καλῶς ... Ἀλλ' ἐπεθύμουν πολὺ νὰ πληροφορηθῶ λεπτομερέστερον τὰ κατ' αὐτὴν. Πόθεν ἔρχεται ; τίς εἶναι, καὶ τί πράττει ;

— Ἀλλὰ μοὶ ζητεῖτε, ὡς βλέπω, ὁλόκληρον τὴν βιογραφίαν της, εἶπεν ὁ Βλινὺ. Ἐπ' αὐτὴν θὰ διηγηθῶ ὑμῖν ὅ,τι γινώσκω. Ἡ μίς Σάρρα εἶναι ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν ὄντων τῶν ἐχόντων ἐξαιρετικὴν ἐν τῇ κοινῇ θέσιν, ἅτινα εἶναι τὸ ὑποκείμενον ἐπαίνων καὶ ὑπερβολικῶν σχολίων καὶ κρίσεων. Οἱ μὲν φθονοῦσι καὶ θαυμάζουσιν αὐτὴν, οἱ δὲ ζηλοτυποῦσι καὶ μυσαττονται. Τινὲς θὰ εἰπωσιν ὑμῖν ὅτι εἶναι ἡ φυσικὴ θυγάτηρ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀγγλίας καὶ μιᾶς Ἰταλίδος αἰδοῦ. Ἀλλοὶ διατείνονται ὅτι ἐγεννήθη ἐν τινι πλοιαρίῳ τοῦ Wapping καὶ ὅτι ὑπῆρθε ἐκεῖ τοὺς ναύτας μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, μεθυσκομένη ἐλεεινῶς διὰ τοῦ πόρτερ ἀναμίκτου τῷ whisky διηγούνται ἔνιοι, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς Brighton, μετὰ τοῦ δαμαστοῦ Βάτη, ἐν τῷ κλωβῷ τῶν λεόντων του, ἵνα κερδήσῃ στοίχημα προβληθὲν ἐν πότῳ. Θὰ εὕρητε ἀνθρώπους

βεβαιοῦντας ὅτι ἀγνοεῖ τὴν τε ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν, καὶ ὅτι ἔχει παρ' αὐτῇ τὴν κυρίαν Στέβαρτ, ἵνα τῇ χρησιμεύῃ ὡς σύντροφος καὶ συνοδός, καὶ τῆς ἀναγνώσκῃ τὰς ἐφημερίδας καὶ τακτοποιῇ τὴν ἀλληλογραφίαν της. Τέλος θ' ἀπαντήσῃτε ἀνθρώπους ὑψηλῆς τάξεως, οἵτινες, ἂν ἐπαναλάβῃτε αὐτοῖς τὴν ὁμιλίαν ταύτην, θὰ ὑψώσωσι τοὺς ὤμους, θὰ μειδιάσωσι μετὰ περιφρονησεως, καὶ θὰ διακηρύξωσιν ὑμῖν ὅτι γινώσκουσι κάλλιστα τὴν μίς Σάρραν, ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας της, ὅτι εἶναι ἡ θετὴ κόρη ὑψηλῆς κυρίας ἐξ Ἰρλανδίας, τῆς λαίδης Ὀδοννορ, ὅτι ἐπαίδευσεν εἰς ἐν τῶν πρώτων Λυκείων τοῦ Λονδίνου, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι μία τῶν ἐντελεστέρων νεανίδων ἐξ ὧν δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ.

— Διάβολε ! δὲν εἶναι διόλου εὐχερὲς ν' ἀναγνωρίσῃ τις ἐαυτὸν εἰς τὸν κυκεῶνα τοῦτον τῶν ἀντιθέτων πληροφοριῶν. Ἐν τούτοις ἐξ ὧν μοὶ εἶπετε ἀπορρέουσι γεγονότα λίαν εὐνοικᾶ μάλιστα διὰ τὴν μίς Σάρραν, ὅτι δὲ εἶναι ἐκθετον παιδί ...

— Δὲν σημαίνει τίποτε, ἀγαπητέ μοι, διέκοψεν ὁ δούξ, καὶ ἡ ἰδία αὕτη θελκτικὴ κόρη οὐδόλως ἀποκρύπτει τὴν κατωγῶν της, διότι ἡ Σάρρα εἶναι εἰλικρινεστάτη. Ἀλλ' ἄς μείνωμεν ἕως ἐδῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἂν θέλητε, διότι, ὡς βλέπετε, ἐφθάσαμεν πλέον εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσωμεν περὶ τοῦ προγεύματος. Εἰς τὸ ἐπιδόρπιον. θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ ὑπόλοιπα καὶ θὰ σχηματίσῃτε γνῶμην, ἂν δύνασθε, περὶ τῆς χარიεστᾶτος ταύτης νεανίδος. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως, δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῇτε ὅτι εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἀξιολατρευτοτέρων πλασματῶν ἐξ ὧν δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ἀφίκοντο. Οἱ δύο ἄνδρες ἡγέρθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των. Οἱ πῆς πρώτης λέμβου ἐπιβάται ἀνέβησαν τὴν ἐξ ἀνακάρδου ἐλαφρὰν κλίμακα. Ὁ κόμης εὐλύγιστος ὡς νέος καὶ ἀξιοπρεπής, ἔσπευδε παρὰ τῇ Σάρρᾳ, ἥτις ἐδέχετο τὰς ὑπηρεσίας του μετὰ χαριέντος μειδιάματος. Τὸ κρημνὸν τῆς νεανίδος ἀνάστημα ἐφαίνετο εὐκαμπτον καὶ ὑπερήφανον ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς ἐδάφους τοῦ ὀρίζοντος, εὐθυτενὲς δέ, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ράβδου τοῦ ἀλεξηλίου της, πλήττουσα τὸ ἐδαφος διὰ τῆς ἄκρας τοῦ μικροῦ ἐπιχαρίτως καμπυλοῦντος ποδὸς της, ἥτο ἡ ἀκτινοβόλος ἐνσάρκωσις τῆς νεότητος ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ καλλονῇ της.

Ὁ Σεβεράκ, τέσσαρα βήματα μακρὰν τῆς Σάρρας, ἐθεώρει τὴν θάλασσαν σκυθρωπός, ἀμεριμνῶν πάντῃ περὶ πάντων ἐκείνων, ὧν ὁ στρατηγὸς περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο. Ἡ ὥραία Ἀγγλίς ἔρριψε πρὸς στιγμὴν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεανίου, οὕτινος ἡ ἀρρενωπὴ καὶ ὑπερήφανος παράστασις ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς περὶ αὐτὴν ἐκνευρισμένους. Ἦτο ἀξιοπρεπῶς ἡμφιεσμένος στολὴν βαθέος χρώματος, καὶ κυανοῦν λευκόςτικτον λαίμοδέτην, ἀμελῶς δεδεμένον, ὅστις πίπτων ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔκρυπτε τὸ ἥμισυ τῆς ἐρυθρᾶς ταινίας του. Ἡ σταθερότης

καὶ ὑψηλοφροσύνη ἦσαν ἐξωγραφημένα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐκ δὲ τῶν ἐκφραστικωτάτων ὀφθαλμῶν του ἔρρεεν ἡδύτης ποταμός. Ἐμφύτως, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Σάρρα ἔριψε τὸ βλέμμα της ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Πέτρος ἐστράφη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τῆς ὥραιας Ἀγγλίδος. Τοῦτο δ' ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ. Ἡρυθρίασεν ὀλίγον καὶ ἐστράφη βραδέως.

— Ὁ κύριος οὗτος εἶναι τῆς ἀκολουθίας σας, στρατηγέ; εἶπεν ἡ Σάρρα, ὑψηλοφώνως, ἵνα ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ νέου.

— Εἶναι ὑπασπιστής μου, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ κόμης, νέος ἀξιολογώτατος, διαπρεπέστατος, καὶ ὃν ἀγαπῶ ὡς υἱόν, Ἐπιτρέψατε μίς Σάρρα, νὰ τὸν παρουσιάσω ὑμῖν.

— Ἐάν τὸ ἐπιθυμῆτε... εἶπεν ἡ Σάρρα, ραθύμως.

Διὰ νεύματος ὁ κόμης προσεκαλέσατο τὸν Σεβεράκ παρ' αὐτῷ. Συμπαθῆς, πλὴν κατηφής, ὁ νέος ἀξιωματικός, προσεκλίνατο πρὸ τῆς μίς Ὁδονωρ.

— Ὁ κ. Πέτρος Σεβεράκ, εἶπεν ὁ κόμης, εἰς τῶν διαπρεπεστέρων νέων ἀξιωματικῶν, φέρων ἐπιφανέστατον ὄνομα ἐν τῷ ἡμετέρῳ στρατῷ.

Ὁ Σεβεράκ ἐγένετο σκυθρωπότερος ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ κόμης δοθείσῃ ἀναμνήσει περὶ τοῦ τόσῳ θρηνηθέντος πατρὸς του. Ἡ Σάρρα ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν ἀρκεσθεῖσα νὰ εἴπῃ: Χαίρω... Ἡ χεὶρ αὐτῆς ὅμως, ἡ τόσῳ ταχεῖα εἰς τὰ shke hands, ἔμεινεν ἀκίνητος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τοῖχος ἐκ πάγου ἠγέρθη πρὸς στιγμήν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων, ἅτινα πρὸ μίᾳς ὥρας, οὐδέποτε συννητήθησαν. Ἡσθάνθησαν συγχρόνως καὶ ἀμοιβαίως τὴν αὐτὴν σφοδρὰν ἀντιπάθειαν. Ὁ Σεβεράκ ἠγέρθη χαιρετίσας καὶ ἀπεσύρθη. Ἡ Σάρρα ἠκολούθησεν αὐτῷ δι' εἰρωνικοῦ βλέμματος τονθορύσασα:

— Ἀντιπαθής!

— Ὀλίγον ἀγριος μόνον, ἔκρινε καλὸν νὰ προσθέσῃ ὁ κόμης χαίρων मुखίως, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀντιπαθείᾳ ἐντυπώσῃ, ἣν προῦξένῃσιν τῇ Σάρρᾳ ὁ νέος φίλος του. Ἐγένετο ἀσυνειδήτως ἐγώιστής.

— Ἀδιόφορον! προσέθηκεν ἡ Σάρρα.

Καὶ διὰ περιφρονητικῆς τῆς χειρὸς κινήσεως, σημαίνουσας σαφῶς ὅτι ὁ κ. Σεβεράκ δύναται νὰ ᾗ ὅ,τι ἀρέσκει αὐτῷ, ὅπερ οὐ φροντίς τῇ μίς Σάρρᾳ, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ὑπὸ χαρᾶς κόμης, καὶ δι' ἐλαφροῦ ποδός, κατηνύθη πρὸς τὴν πρύμναν ἐφ' ἣς, ὑπὸ μεγαλοπρεπῇ σκηνῇ, λαμπρῶς ἠντρεπισμένη τράπεζα ἀνέμενεν αὐτοὺς διὰ τὸ ἀριστον.

Γ'

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τῆς Σάρρας ὑπῆρξε βραχυτάτη. Μητέρα ἔσχεν Ἀθιγγανίδα τινά, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες, μεταβαίνουσι καθ' ὁμάδας, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀκρου τῆς Ἀγγλίας μέχρι τοῦ ἄλλου, ὥραιαι ὑπὸ τὰ ρυπαρὰ ράκη των, ἀναιδεῖς καὶ θρασεῖαι, προτιμῶσαι ὅμως, ἐν τῇ γυναικείᾳ ὑπερηφανείᾳ των, τὴν κλοπὴν τῆς ἀκολασίας.

Τὸ κοράσιον μόνον στέγην ἔγνω τὴν ὑπὸ ποικίλων συνερραμένων ρακῶν ἀποτελουμένην σκηνήν, ὑφ' ἣν, καθυῦδεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἐν σωρείᾳ, μετὰ τῶν συντρόφων της. Αἱ μάλλον μεμακρυσμένα ἀναμνήσεις αὐτῆς ἦσαν πλήρεις ἀνησύχων ὁραμάτων. Ἀνεμιμνήσκειτο ἀμυδρῶς καὶ ἀορίστως, ὅτι ἔβλεπεν ἀνδρας ἀπειλουμένους ἀμοιβαίως καὶ γυναῖκας ἐπὶ σπινθηροδόλων μαχαίρων κυδιστώσας. Εἶτα, κατὰ τινὰς ἡμέρας, συνέβαινον μυστηριώδεις τελεταί, ἄσματα δ' ἐν παραδόξῳ ρυθμῷ ἀντήχουν, ὑφ' ὀρχήσεων μετ' ἀσέμνων κινήσεων συνοδευόμενα. Περὶ τὸν τράχηλον τῶν ὀρχηστρίδων χρυσὰ ἐπλάτουν φλωρία, καὶ τύμπανον μέγα ἀγρίως ἐκρότει ὑπὸ τὰς πυγμὰς των, μεθ' ὧν ἤρχοντο τοῦ πότου καὶ ἡ ἑορτὴ ἔληγε δι' ὀργίων καὶ κραυγαλῶν, ἐν οἷς κτηνωδῶς συμπεριφερόμενοι ἀλλήλοις ἐπιπτον ἐκτάδην, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἐπὶ πολυποικίλων χρωμάτων τάπητος, ἀναίσθητοι καὶ ὡσεὶ νεκροί.

Ὁφιαίτερον, γυμνόπους εἶχε διατρέξει τὰς κοινοτῶδεις λεωφόρους, δρέπουσα ἄνθη, δι' ὧν σχηματίζουσα δέσμας ἔριπτεν εἰς τὰ τυχόν διαβαίνοντα ὀχήματα, ἵνα δωρηθῇ ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐποχουμένων νόμισμά τι, ὅπερ ἐκόμιζε τῇ μητρὶ αὐτῆς κάνιστρα πλεούσῃ διὰ λίσσου ἐπὶ τῆς κατωφερείας τάφρου.

Οὕτως ὠδοιπόρει ἀνευ παύσεως καὶ ἀναπαύσεως μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν Ἀθιγγάνων, ὧν ἡ μήτηρ της ἦ μάλλον ἡ γυνή, ἣν εἵθιζε ν' ἀποκαλῇ διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἀπετέλει μέρος. Ἐσκηνοπήγουν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν τῶν πόλεων, ἐν τοῖς ἀγροῖς. Ἐκαστος δ' ἐξ αὐτῶν, πρὸς τὴν ἀμφιλύκην, διεσπείρετο πρὸς ἀναζήτησιν κλαδῶν δι' ἄψιν πυρός, ὕδατος πρὸς πληρῶσιν μεγάλου χαλκοῦ λέβητος ἐπ' ὧμου, ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁμάδος φερομένου, καὶ τέλος γεωμήλων πρὸς ἔνθεσιν αὐτῶν ἐν τῷ ζέοντι ὕδατι. Τὰ γεωμήλα ἐκλείποντο ἐκ τῶν ἀγρῶν, ὁ δὲ ἀρχηγός ἐπεμελεῖτο ν' ἀφήνῃ ταῦτα ἡμίεφθα, ὅπως ὥσι δυσπεπτότερα καὶ ἐπὶ πλείῳ χρόνον παραμείνουν ἐν τῷ στομάχῳ, τὴν ἀνιάραν πεῖναν αὐτῶν ἀπατνύντα.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν πρὸ τῆς θύρας χαλκῶς τινὸς τοῦ χωρίου, παρ' ᾧ ἦλθεν ὁ ἀρχηγός πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ βλαβέντος λέβητος, ἡ Σάρρα ἐπαίξε μετὰ τινος μεγάλου κυνὸς συντρόφου αὐτῆς προσφιλοῦς ὄντος, μελανέμων τις κυρία κατήλθεν ἐξ ὁδοπορικῆς ὑπὸ δύο ὑπερηφάνων ἵππων ἐξευγμένης ἀμαξίης. Ἡ κυρία αὕτη ἔστη αἰφνης πρὸς τῆς Σάρρας, τὴν ἀνῆγειρε, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, καὶ προσιδοῦσα αὐτὴν γλυκερῶς καὶ μελιχίως, ἐδάκρυσεν. Εἶτα ἀνοίξασα ὥραιαν χρυσὴν θήκην ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῆς πέμματα σακχαρώδη, ἅτινα προσήνεγκε τῷ κορασίῳ. Πρώτην ἤδη φορὰν ἡ Σάρρα ἐγεύετο τοιούτου τεχνητοῦ προϊόντος. Ἡ μελανέμων κυρία βαθέως στενάξασα εἰσῆλθεν εἰς τινὰ πολυτελοῦς ἐξωτερικοῦ οἰκίαν, ἣς θεράπων ἐν μεγάλῃ στολῇ ἀνέφεξε σεβασμίως τὴν θύραν. Ἡ Σάρρα ἐπανάλαβε τὰ μετὰ τοῦ

κυνὸς παῖγνιά της, παρητήρησεν ὅμως ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη δὲν ἐπαύετο θεωροῦσα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε, συνοδευομένη τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ εὐσάρκου τινὸς κυρίου, ἔχοντος μορφὴν καταπόρφυρον καὶ παλεύκου φανερῆς, καὶ προσελθούσα πρὸς τὸ κοράσιον, ἐθώπευσεν αὐτὴς αὐτὸ καὶ περάσασα τὴν χεῖρα διὰ τῶν χρυσῶν τριχῶν της μετὰ πολλῆς τῇ ὠμίλῃσιν φειλοστοργίας, ἀπομάσσουσα τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἀναβλύζοντα δάκρυα διὰ τῶν παρειῶν της καταρρέοντα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Χρηστάκην Ι. Χρηστιάδην, Δημ. Κουρούκλην, καὶ Κ. Γαλιάνην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Παῦλον Κατσούλην. Ἐλήφθη δελτάριόν σας. Ἐχετε δίκαιον. — Α. Χατζηθανασίου. Ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλήφθη ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεωργ. Ἀλουπῆν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀναστ. Αναστασιάδην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν — κ. κ. Γ. Δ. Κατσιμπαν, Ζῶν Παπαθανασίου καὶ Ἰω. Χριστοφίδην. Διωρθώθησαν. — κυρίαν Ἀφροδίτην Στεργίδου καὶ κκ. Δ. Γερμανόν, Ἀλκιβ. Σπηλιάδην, Γεωργ. Ἰερεμίου καὶ Ἡλίου Σ. Μούλην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Μιχαὴλ Βλαντίν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπιστὼλὴ ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς. Τῷ κ. Γ. ἐστάλησαν. — κ. Α. Ζάκυνθο. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃτε νὰ περιμένωμεν κατὰ τι καλλίτερον.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Παρθ. Α. Τσιτσεκλέους. Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, κωμῳδία ἑμμετρος εἰς πράξεις δύο. Ἐν Σύρῳ, τοῖς «Πατρίδας» 1890.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εὐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 270 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενίᾳ Σὺν δραχ. 3,20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. 3,70 — Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70. — Ἡ Ἀδελφούλα, μυθιστορία Ε. Μαζὼ (τόμοι 2) δρ. 2,80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3,30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλίης, μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 4,70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλῃ, Δρ. 4,70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70. — Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπέλλου, (τόμοι 2) δρ. 8. — Ἀπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ δρ. 2,50. — Ἀπαντα Βηλγρᾶ δρ. 2. — Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλθου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1,20. — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασικτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 4. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2,50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρσμίλων, κατὰ μετὰφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4,70 — Ἡ Ἑλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2,20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4. —